

❖ Dragostea se arată mai cu seamă la ceas de cădere a aproapelui.

❖ Ești chemat să fii împreună pătimitor la căderile celui alt.

❖ Dacă vedem ceva urât la fratele nostru, la aproapele nostru, să nu vorbim deloc... să ne rugăm.

❖ Cea mai mare formă de dragoste este să te rogi pentru cineva care nu știe aceasta...

❖ Are mare valoare rugăciunea, când îi îmbrățișează și pe oamenii care nu au o bună părere despre noi. Aversiunea lor față de noi poate să fie din neștiință sau pentru că trăiesc departe de Dumnezeu. Să nu zicem așa, două vorbe, ci din inimă, cu adevărată dragoste să ne purtăm. Credinciosul, când pleacă din viața aceasta, câtă bucurie nu simte

pentru faptul că s-a rugat pentru cineva care nu s-a purtat frumos cu el!..

❖ Omul duhovnicesc nu trăiește prin teorie, ci prin jertfă.

❖ Credința și nădejdea țin de pământ. Dragostea ne va însoți, însă, până la cer, până la locul unde vom da răspuns.

❖ Milostenie nu este numai să dai o bucată de pâine. Milostenie este și să spui un cuvânt bun. Acela va dăinui mai mult. Pâinea o mănâncă, s-a dus. Un cuvânt drept, un cuvânt bun pe care-l spui, împreună cu virtutea ta, cu sfințenia ta, acesta va rămâne. Minunată este o astfel de milostenie.

Sursa: www.pemptousia.ro, Fericitul Evséviós Yiannakákis, „Sfaturi duhovnicești”.

PROGRAMUL LITURGIC

▪ Duminică: 28 iulie

08:00 – Utrenia și Sfânta Liturghie

→ *Vindecarea celor doi demonizați din ținutul Gadarei*

→ *Sf. Apostoli și Diaconi: Prohor, Nicanor, Timon și Parmena*

Str. Doamnei, Nr. 18, Sector 3, București

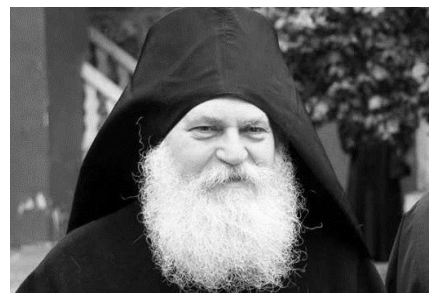
www.sfantul-ilie.ro

BULETINUL PAROHIEI SFÂNTUL ILIE

HANUL COLȚEI

♦ Nr. 34 / 21 iulie 2013 ♦

ARHIM. EFREM, EGUMENUL MĂNĂSTIRII VATOPED

«DESPRE MOARTEA NĂPRASNICĂ» (PARTEA I)

În societatea de azi, caracterizată de evoluția necontrolată a științei și tehnologiei, de decăderea civilizației și de criza valorilor, oamenii evită să

pronunțe cuvântul «moarte», iar tot ce le amintește de ea este respins și alungat cu orice preț. Pentru omul contemporan, moartea este ceva negativ, o pierdere. Auzim deseori zicându-se «l-am pierdut», în cazul unei persoane care tocmai a trecut la Domnul. Întrucât și-a pierdut dreapta cunoștință despre moarte, omul încearcă s-o ignore, trăind astfel încorsetat în limitele unei vieți nevrotice, lipsite de sens adevărat.

Încetarea funcționării inimii sau a creierului, adică moartea biologică (clinică) nu reprezintă o stare naturală, nu coincide cu împlinirea voii lui Dumnezeu. «Nu Dumnezeu a creat moartea». Moartea s-a strecurat în firea umană ca urmare a căderii celor întâi zidiți și acționează ca un parazit. Nu e cu puțință ca răul să provină de la Dumnezeu, de vreme ce Dumnezeu

este izvorul binelui. Atunci când l-a creat pe om, Dumnezeu nu l-a destinat morții. Abia după săvârșirea păcatului de către om, a apărut și moartea: «iar din pomul cunoștinței binelui și răului să nu mănânci, căci, în ziua în care vei mânca din el, vei muri negreșit» (Fac. 2, 17). Așa cum zice sfântul apostol Pavel, «precum printr-un om a intrat păcatul în lume, și prin păcat moartea, așa și moartea a trecut la toți oamenii, pentru că toți au păcătuit în el» (Rom. 5, 12). Așadar, moartea, ca rezultat și «rod» al păcatului primilor oameni creați, a intrat, s-a strecurat în firea umană și, prin ea, în toată creația.

Dumnezeu, în nespusa Sa milostivire, a rânduit ca omul să nu-și cunoască ceasul morții. Conform Teologiei Ortodoxe, dacă omul ar ști când va muri, nu s-ar opri de la păcat și ar fi complet indiferent față de dobândirea virtuților. Pe când faptul că nu știe când îi va suna ceasul morții îl ține într-o continuă stare de veghe, de alertă. «Privegheați deci, că nu știți în care zi vine Domnul vostru» (Mat. 24, 42). Cu alte cuvinte, nu știm când vom muri sau când va fi A Doua Venire a Domnului.

Acest lucru nu înseamnă, însă, că Dumnezeu vrea să avem parte de o moarte năprasnică. Există o rugăciune pe care o zicem în slujbele Bisericii și în care cerem lui Dumnezeu să ne păzească de nenorociri și de moarte subită: «Încă ne rugăm ca să fie păzită țara aceasta, orașele și satele ei de ciumă, de foamete, de cutremur, de potop, de foc, de sabie, de năvălirea

altor neamuri și de războiul cel dintre noi, de moartea cea năprasnică...».

Biserica nu se roagă numai pentru credincioși, care sunt mădulele sale active, ci pentru toți oamenii, care sunt chemați să devină mădule ale sale. Ca o mamă iubitoare, Biserica își exprimă grija și dragostea sa nemărginită, în virtutea căreia ne protejează de orice rău și ne oferă tot ce e bun și binecuvântat nouă, copiilor săi, dar și întregii lumi. De aceea, se roagă nu numai pentru ortodocși, ci pentru «pacea a toată lumea... pentru cei ce călătoresc pe ape, pe uscat și prin aer, pentru cei bolnavi, pentru cei ce se ostenesc, pentru cei robiți și pentru mântuirea lor...».

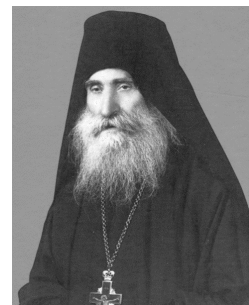
Pentru cei atei, necredincioși sau nepocăiți, moartea este un eveniment înfiorător, care are consecințe groaznice, tocmai fiindcă nu au valorificat cum se cuvine timpul oferit de Dumnezeu în această viață pământească. Acești oameni nu s-au raportat corect față de Dumnezeu, față de lume și față de ei înșiși, iar acest lucru se vede din faptul că nu au trăit în pocăință, nu au trăit având cunoștința existenței lui Dumnezeu. De aceea, comuniunea lor cu Dumnezeu, participarea lor la bucuria veșnică de după moarte este pusă sub semnul întrebării. Acest tip de om este vizat de rugăciunea amintită mai sus, în care ne rugăm ca Dumnezeu să-i păzească de moartea cea năprasnică.

De cealaltă parte, pentru omul care trăiește în conformitate cu voia lui Dumnezeu și duce o viață

duhovnicească, moartea subită nu are consecințe grave, nu-l poate vătăma din punct de vedere spiritual. Cu cât mai înduhovnicit este omul, cu atât mai puțin se teme de moarte. Am putea spune, mai degrabă, că unul ca acesta își dorește moartea, nu pentru că ar urî viața sau pentru că ar considera trupul drept închisoare a sufletului, așa cum credeau filosofi platonici, care vedeau moartea drept o scăpare din închisoarea trupului. Creștinul iubește viața și tânjește după comuniunea cu Viața cea adevărată, care este Hristos. De aceea, poate mărturisi dimpreună cu Sfântul Apostol Pavel: «Căci pentru mine viață este Hristos și moartea un câștig. [...] Doresc să mă despart de trup și să fiu împreună cu Hristos și aceasta e cu mult mai bine» (Filip. 1, 21-23).

Sursa: www.pemptousia.ro (24 Iunie 2013)

Arhim. Efrem Vatopedinul, Egumenul Sfintei Mari Mănăstiri Vatoped, „Cuvântări athonite”, p.207-215

FERICITUL EVSÉVIOS YIANNAKÁKIS

SFATURI DUHOVNICEȘTI

❖ Este nevoie de intervenție chirurgicală asupra patimilor.

❖ Este trebuință de multă putere pentru a zădărnici prietenia cu sinele nostru cel rău.

❖ Să ne punem un termometru pentru a lua măsura vieții noastre duhovnicești, să vedem dacă sporim.

❖ La nervi, la mânie, la tulburări, la vreme de cutremur, în ispite, ne vedem mai bine pe noi înșine. Cel sau cea care luptă își cunoaște atunci mai bine sinele. Dacă nu s-ar fi întâmplat să se mânie, să se enerveze, ar fi știut ce ascunde înlăuntrul său, ca să înceapă să ia măsuri împotriva sinelui său cel rău?

❖ Credinciosul să pună în cuietori sinelui său cel rău, în cuietori peste gândul și peste mintea sa.

❖ Viața nu este carnaval și superficialitate. Este o viață căreia îi urmează cerul.

❖ Un stadion de luptă este viața, nimic altceva.

❖ Nu este ușor să absolvim universitatea, academia, sau să învățăm două-trei limbi străine. Dar ca să închidem Cerul în gândul nostru este foarte ușor. Este de ajuns să vrem.